

ПАРОХИЈА ПРЕПОДОБНОГ СИМЕОНА МИРОТОЧИВОГ У ШЕРБРУКУ

Учећи географију у основним и средњим школама на подручјима бивше Југославије, чули смо за Канаду, Квебек, Монреал, али за Шербрук никада.

Овај град удаљен 150 км. од Монреала дочекао је прве Србе у августу 1993 године.

Тог 12. августа 1993. године стигле су породице: Милојка и Росе Пантић, Душана и Невенке Аксић, Миладина и Мирјане Шукић, Момира и Сњежане Пантић као и Златка и Горице Згодић. Ова група емиграната (укупно 22) била је не мало обрадована једним организованим свечаним пријемом шербручана, а посебно изненађење за све њих био је тренутак када им је добродошлицу пожелио, на чистом српском језику, један постарији господин. Био је то Стеван Живков, кога је животни пут довео из Ванкувера у овај град давне 1976 године.

Досељавање Срба у Шербрук се наставило све интезивније, тако да већ крајем 1993. године српска колонија броји око 100 чланова. Трагичним и немилим дешавањима у нашој отаџбини и у наредним годинама (1994, 1995, 1996 и 1997) пристигао је велики број наших људи, али за већину Шербрук је био пролазна станица до Торонта, Хамилтона, Кичинера и других градова Канаде. Послије овог периода настаје затишје, тако да посљедњих година у наш град стижу само преостали чланови породица које су остале да живе овдје.

Разочарани и под утиском свега оног што су преживјели прије доласка у далеку Канаду Срби покушавају да свој живот у новој средини учине што садржајнијим. У том циљу 1995. године оснива се Удружење Срба "Вук Караџић". У почетку рад овог Удружења заснивао се на организовању прослава српских празника уз српску музику и игру да би временом тај рад постао много разноврснији. Основане су спортске екипе које нас достојно репрезентују на овим подручјима као и широм Канаде већ дуго низ година, а од недавно (2003. год.) имамо и фолклорну групу.

Посебно треба истаћи, да од првих дана нашег боравка у овом граду имамо веома успјешну сарадњу са Србима Монреала. На њихову иницијативу у прољеће 1994. године били смо по први пут у српској православној цркви Свете Тројице и присуствовали светој литургији коју је служио прота Крсто Рикић, тадашњи парох монреалски. Сазнавши да и у нашем граду постоји Сиријска Православна црква "Свети Јефрем Сирин" у наредном периоду смо организовали долазак нашег свештеника из Монреала пред веће празнике ради одржавања светих служби у тој цркви. Те ријетке посјете нашег свештеника, као и поврмени одласци у нашу цркву у Монреал, временом су постали недовољни за наше вјерско-религиозне потребе. Захваљујући групи људи и подршци и нашег свештеника протојереја Живорада Суботића, пароха монреалског, дошло се на идеју оснивања мисионарске Парохије при цркви Свете Тројице из Монреала. На оснивачкој Скупштини одржаној 26. фебруара 2000. године уз благослов Његовог Преосвештенства Епископа канадског Господина Г. Георгија у присуству око тридесетак парохијана, усвојен је једногласно предлог протојереја Живорада Суботића, да парохија носи име "Преподобни Симеон Мироточиви".

Изабран је и први парохијски Управни одбор у саставу:

Доброслав Гаврић, председник

Љубомир Лозо, подпредседник

Трипо Телебак, секретар

Милан Шиндик, благајник и

Здравко Шуша члан.

Управни одбор је са пуно елана радио на формирању списка парохијана, организовању прослава вјерских празника као и одржавању светих служби по потреби а по могућности, барем једном мјесечно.

Значајну подршку у раду Парохије имале су и наше сестре српкиње које су изразиле жељу за оснивањем КСС што је и успједило на скупштини одржаној 27. јанура 2001. године, узевши име: "КСС Велика Госпојина". Изабрана је и први Управни одбор у саставу:

Јека Смиљанић, председница
Љубица Тодоровић, подпредседница
Невенка Аксић, благајница и књиговођа
Марела Драшковић, секретарица и
Наташа Манигода, члан.

У периоду 2002 - 2003. године наша парохија заједно са КСС наставила је свој уобичајени рад. Организоване су прославе: слава Парохије и КСС као и прослава Светога Саве уз уобичајне рецитације наших најмлађих. Покренута је акција прикупљања новца за градњу српске православне цркве и у том циљу формиран Грађевински одбор са задатком да направи елаборат за градњу цркве. Активно смо учествовали и у раду Редовних годишњих скупштина Епархије Канадске као и ЦШО Свете Тројице у Монтралу.

Упоредо са овим активностима наше Парохије, спортске секције Културног друштва Вука Караџића, наставиле су са постизањем сјајних резултата у својим лигама а наши караташи под руководством свога тренера Љубомира Лозе, наставили су са жетвом медаља на турнирима интернационалних нивоа.

Почела је са радом и школа српског језика за наше најмлађе. Основана је драмска секција која је имала своју премијеру са представом "Покондирена тиква", фолклорна секција имала је своје прве наступе како овдје у Шербруку тако и у другим градовима Канаде и организоване бројне забаве уз учешће познатих личности и из наше отаџбине.

До децембра мјесеца 2003. године прикупљена су значајна средства за нашу будућу цркву и културни центар и на годишњој скупштини парохије једногласно је подржан приједлог да се и ове текуће 2004. године настави са истом акцијом. Успостављен је контакт са особама задуженим за продају већ постојећих црквених објеката и очекивао се скори одговор са тачним информацијама о тим црквама.

Поводом најновијих погрома и страдања Срба на Косову, у марту мјесецу 2004. године у организацији КСС Велика Госпојина одржан је протесни скуп а успјели смо да се огласимо и у локалним медијима по овом питању. Имали смо част да и ове године, тачније речено 29. маја, угостимо Његово Преосвештенство Епископа Канадског Господина Г. Георгија који је заједно са протојерејом-ставрофором Живорадом Суботићем и екипом РТС присуствовао вечери фолклора коју је организовао наш фолклорни ансамбл Културног друштва "Вук Караџић". Било је то незаборавно вече за све присутне који су имали прилику да поздраве нашег Епископа и на дјелу виде велики број фолклорних група са подручја Канаде.

Тако, прогнани са својих огњишта у овом малом граду Шербруку, нашли су своју оазу мира и почели нови живот Срби овде у Канади. Поред свих осталих, личних и заједничких животних потреба, чврсто су одлучили да изграде храм и српски центар за сопствени духовни мир и задовољење својих религиозно-духовних, културних, националних и друштвених потреба.

Сакупљање новчаних средства за остварење ове заједничке жеље, куповине једног заједничког места за окупљање - српског центра и храма, је настављена и била стално

присутна али без великих промена наредних неколико година. Исто тако и Грађевински одбор парохије је стално био активан у проналажењу повољне локације.

Коначно!!! Крајем 2006. године указала се повољна прилика да се купи имање са једном зградом која је могла одмах да се користи за окупљање и одржавање разних активности а и новчана средства већ сакупљена подмиривала су приближно колико је било потребно. После извесних перипетија са власником - продавцем, уговор је потписан 14. децембра 2006. године. Потписивање уговора у име Управе парохије учинили су чланови Управног одбора Неђо Куљић, подпредседник, Младенка Шиндик, благајница и Петко Матовић, члан грађевинског одбора. Може се само предпоставити са коликом радошћу су парохијани дочекали и прославили прво Бадње вече у свом новом заједничком дому у Шербруку - Довилу 6. јануара 2007. године. Такође, и даље свете службе и прославе празника могле су сада да се редовније планирају и обављају када год је и наш свештеник протојереј-ставрофор Живорад Суботић био слободан од других обавеза на монреалској парохији.

Исто тако одмах се почело размишљати како сада у постојећим условима изградити храм. Архитекте Здравко и Љубица Тодоровић, су се одмах дали на посао и направили идејни пројекат, који је репрезентован на већ првој Редовној годишњој скупштини која је одржана 24. фебруара 2007. године. На ову значајну скупштину, доношења одлуке о изградњи храма, дошао је и наш Епископ канадски Господин Господин Георгије да поучи и благослови даље напоре за изградњу храма ове наше мале али срцегореће заједнице. На овој скупштини су такође били и чланови Управе ЦШО у Монреалу и својим присуством, охрабрили да ће браћа Срби монреалске парохије свесрдно помоћи браћу Србе у Шербруку у њиховим напорима да што пре сазидају свој свети храм и српски центар овде у Шербруку.

После добијеног благослова од стране Његовог Преосвештенства нашег Владике Господина Г. Георгија и прихваћеног идејног пројекта будућег храма, покренута је поново акција прикупљања прилога за обезбеђење неопходних новчаних средстава за почетак радова. Парохијани су се свесрдно одазивали према својим могућностима а упућени су и апели другим црквама и пархијама широм Канаде. Рад на пројекту је настављен од наших архитекти породице Тодоровић а новчана средства су се постепено акумулирала и вршене припреме и обезбеђење потребних дозвола за изградњу и понуда за извођење радова.

После студиозног прегледа понуда од разних извођача радова за главног извођача радова прихватио се, на опште задовољство свих, Бранислав Зубац, парохијанин из Шербрука. Када су се све околности ускладиле, радови су коначно почели 10. септембра 2008. године и већ 11. октобра 2008. године уприличено је освећење и похрањење повеље у темеље храма. Тога дана Свету Архијеријску Литургију као и обред освећења темеља и полагање повеље обавио је Владика канадски Господин Г. Георгије уз саслужење, тада пароха јереја Ђорђа Цимеше, ђакона Стефана Икономовског и многобројних вјерника из Шербрука, Магога, Гренбија, Монреала, Отаве и Торонта.

Како су радови даље одмицали тако су се организовале, према потреби, и радне акције парохијана на радовима храма да би се што више уштедело новца. Тако су својим добровољним радом и својим новчаним прилозима парохијани у Шербруку и део свога бића уграђивали у свој свети храм!

Освећење крстова обављено је 3. октобра 2009. године. Такође, Свету Архијеријску Литургију и обред освећења крстова обавио је наш Владика, Његово Преосвештенство Епископ канадски Господин Г. Георгије, уз саслужење пароха протојереја-ставрофора Живорада Суботића и присуство многобројних вјерника.

Поред редовних богослужења у црквеној дворани без обзира на текуће радове, одржавани су редовно: прослава Светога Саве, Крсна слава храма и заштитника свих парохијана, Врбица, прослава Ускрса, слава КСС „Велика Госпојина“, Ђурђевдански уранак, као и културно-забавне вечери, а прилог од истих ишао је у само једном смеру - довршити што пре храм и што лепше украсити га у славу Божију.

Увек спремни да дају све од себе, радне екипе парохијана предвођене архитектама Здравком и Љубицом Тодоровићем, главним извођачем радова Браниславом Зубцем и Управним одбором Парохије на челу са председником Радмилом Гаговићем, заиста су пожртвовано радиле на реконструкцији зграде и градњи цркве и исто тако и финалном унутрашњем уређењу храма. Сви они су допринели и посебно заслужују похвалу и признање и због изузетног и професионалног рада којим је, затечени објекат на имању, прикладно преуређен у свети храм и српски центар.

Као што се може закључити од почетка првих радова па до освећења храма протекло је пуне две године. За овако бројчано малу и недавно приспелу избегличку колонију Срба настањену у Шербруку, борећи се за насушну потребу да обезбеди личну и породичну егзистенцију у новој средини, ово је заиста велики успех. Такође, треба имати у виду да је ово све постигнуто и остварено без великих позајмица и дугорочних дугова. Свакако да поред великих и малих приложника самих парохијана ове парохије велики допринос је значила и помоћ од парохијана при другим црквама и црквеношколским општинама широм Канаде. Свакако, и овом приликом треба нагласити и посебну захвалност изразити, прво ЦШО „Света Тројица“ и КСС “Мала Госпојина“, са свим браћама и сестрама, из Монреаља, који су увек били уз нас и несебично помагали а посебно у самом опремању и украшавању наше цркве, а нарочито нашем Владики Његовом Преосвештенству Епископу канадском Господину Господину Георгију и оцу проти Живораду, оцу Ђорђу Цимеши, ђакону Стефану Икономовском, нашим молитвеницима пред Господом, који су нас предводили и увек подржавали.

Великим доприносом свих поменутих а и оних које не можемо овом приликом појединачно поменути, рано јутро 19. септембра 2010. године, биће упамћено по озареним лицима од неизрециве среће и посебне радости, када се наш свештеник прота Живорад Суботић обратио нашем Владики Георгију, речима:

Ваше Преосвештенство, овај храм подигнут у славу Божију и под покровитељством начелника свете краљевске и царске лозе Немањића, древних задужбинара, Преподобног Симеона Мироточивога, спреман је да благоизволите данас, да га својом Светом Архијерејском Десницом отворите и посветите својим светим молитвама Господу, да ниспошље Цара Небескога Духа Светога, да дође и усели се у њега, у коме ће се служити и појати света Литургија и благодат Светога Духа уселавати у срца и душе свих оних који у њега буду долазили и за милост и помоћ Божју обраћали".

Тога дана крунисан је дугогодишњи напорни рад и остварена жеља, троносањем новоподигнутог храма Преподобног Симеона Мироточивога у Шербруку, Архијерејском Десницом Његовог Преосвештенства нашег Владике Господина Г. Георгија који је призвао Цара Небескога Духа Светога да сиђе и усели се у њега и предао на молитвену употребу верницима у Шербруку.

Како је то традиционални и вековни обичај - кумство, као посебна и велика част на дан освештења храма, припало је једном од шербручких неимара Славољубу Марјановићу који је својим несебичним радом и прилозима то самопрегорно заслужио. Такође, Његово Преосвештенство наш Владика Господин Г. Георгије одликовао је својом "Архијерејском граматом" и 25 најзаслужнијих прегаоца овог Богоугодног дела.

Овим оствареним Богоугодним делом новодошлих емиграната Срба у Шербруку, може се рећи, обистинило се и стално потврђује широм Канаде, како је то наш велики пјесник надахнуто рекао:

**„И свуда гдје је српска душа која,
Тамо је мени отаџбина моја,
Мој дом и моје рођено огњиште“!**

И заиста, Срби који су савили своје ново огњиште овде у Шербруку са изградњом ове цркве и српског центра, моћи ће сада лакше одржати своју веру православу, српски језик и српско културно национално биће пројављивати, стечено од предака које су са собом понели у ново пребивалиште, како је то нагласио наш први дародавац, када је благословио ову нашу намеру и чврсту одлуку да сазидамо свети храм наш Владика Георгије!

Да би се и на делу жеља и намера даље остваривала, требало је обезбедити сада и друге услове које је новонастала ситуација захтевала. Пре свега, насушна је потреба једне цркве и парохије, одржавање редовних светих богослужења и стални свештеник. Опет уз помоћ црквеношколске општине Свете Тројице из Монтреала и пристанком свештеника проте Живорада Суботића, да се прихвати за пароха на шербручкој парохији, од 25. фебруара 2012. године, у новоподигнутом и освећеном храму одржавају се свете службе редовно и задовољавају све потребе једне парохије.

Увек смо захвални Господу Богу, који нас је водио својом милошћу, да не поклекнемо, да не одустанемо, да истрајемо, нашем свештенику оцу проти Живораду који нас је храбрио,

бодрио и старао се све ове године и сада се моли Господу за још бољи напредак и успех наших настојања и напора, нашој браћи и сестрама из Монреала, као и свим приложницима и вјерницима добре воље.

Ово остварено дело вишегодишњих напора побожне и родољубиве српске браће и сестара, подизањем још једне православне цркве, у земљи која нас је примила, далеко од наше Отаџбине, српска заједница у Шербруку, у овом свом толико сниваном храму, може сада да обавља свету литургију и свете обреде тајне крштења и миропомазања, исповести и покајања, склапања свете тајне брака, да се радује Господу и моли за спасење душа свих Срба било где да су у беломе свету и за све оне који страдају у име наше вере Православне и имена српског или су већ у Царству Небеском, као и за све хришћане.

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА "Велика Госпојина"

Коло српских сестара "Велика Госпојина", при Парохији Преподобни Симеон Мироточиви у Шербруку, основано је одмах почетком следеће 2001. године по оснивању парохије. Редовно учествује и свесрдно помаже у свом сестринском домену, мајки и сестара српкиња, у раду своје парохије. Сав њихов рад и залагање је такође, као и Управних одбора парохије, у току свих ових протеклих година било посвећено само једном циљу, помоћи и допринети да се храм што пре заврши и ово значајно дело што лакше и успешније оствари. Својим пожртвованим радом и старањем и сада доприноси у свеукупном веома активном животу и раду парохије.

Преузето и сачињено из разних извештаја о Србима у Шербруку Младенке Шиндик - Јовановић

При културно-националној организацији "Удружење Срба Вук Караџић", у Шербруку, свремена на време, организују се културне манифестације и негује фолклор где наша деца уче да играју наше народне игре.

Свештеници:

Протојереј-ставрофор Живорад Суботић, од 26. фебруара 2000. г. до априла 2008. г. - опслуживач и администратор парохије.

Јереј Ђорђе Цимеша, од јуна 2008. г. до 15. априла 2009. г. , парох шербручки.

Протојереј-ставрофор Живорад Суботић, од априла 2009. г. , опслуживач и администратор, а од 25. фебруара 2012. г. , привремени парох шербручки.